

I nablýskané prostředí kosmetického
salonu se dříve či později poskvrní
špínou a krví Bogoty

Dům krásky

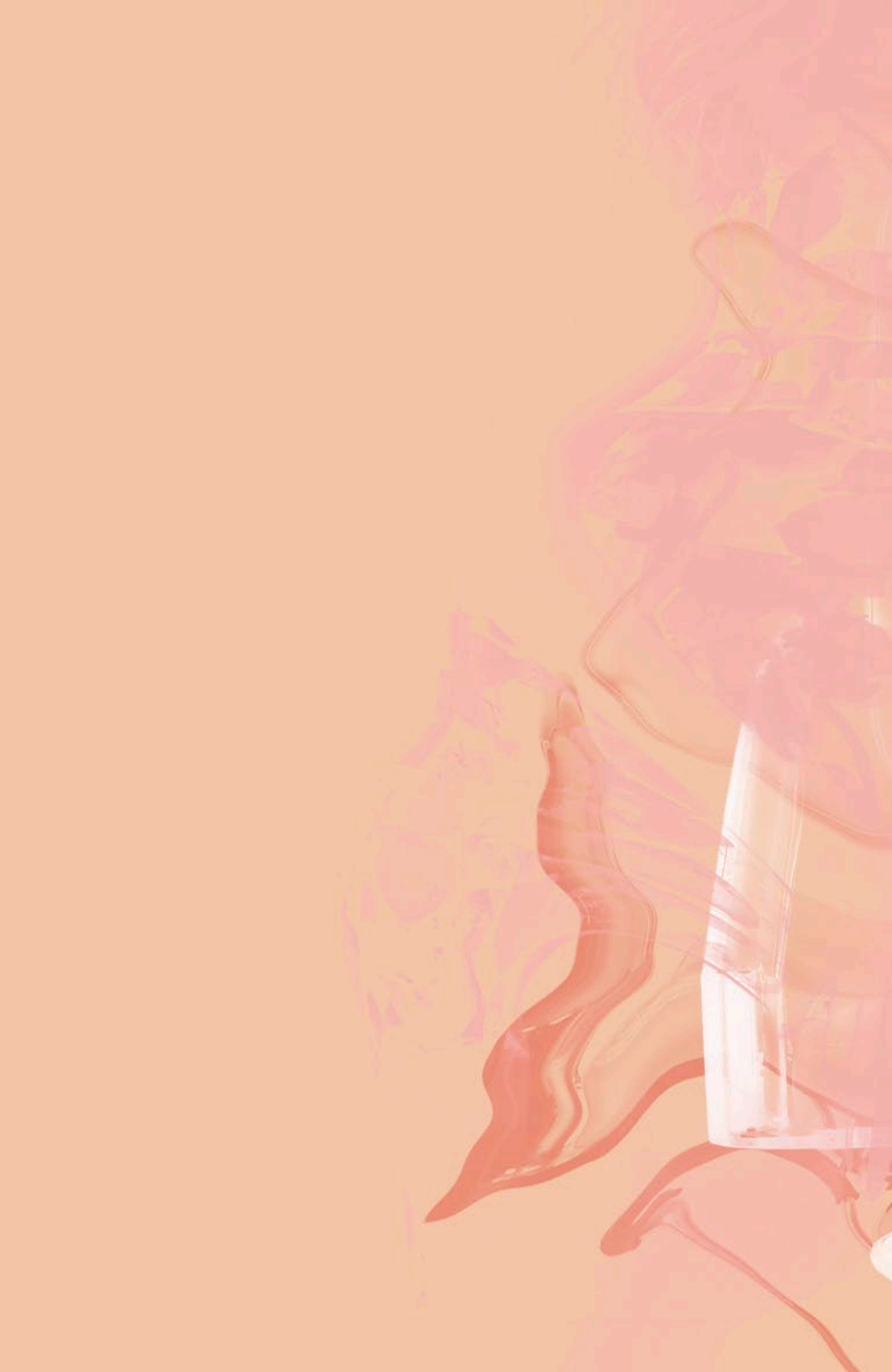
Melba
Escobarová

HOST

HOST

Dům
krásy

The background of the entire page is a soft, monochromatic illustration in shades of orange and pink. It depicts two hands, one from the left and one from the right, gently cupping a heart. The hands and heart are overlaid with a delicate, repeating floral pattern of leaves and small flowers. The overall mood is tender and romantic.

Melba Escobarová

Dům krásy

Brno 2018

Kapitola 1

Nenávidím umělé nehty nalakované křiklavou barvou, vlasy nešikovně odbarvené na blond, halenky z chladivého hedvábí a brilantové náušnice. Nikdy dřív se tolik žen, které odpoledne potkávám v ulicích, nepodobalo travestitům a prostitutkám, převlečeným za vzorné manželky.

Nenávidím pronikavou vůni parfémů, které používají paničky zmalované jako karnevalové maškary. Štípe mě v nose tak, že mě to nutí kýchnout. Nemluvě o chytrých telefonech s blyštivými infantilními kryty fuchsiové barvy, s imitací drahých kamenů a směšnými obrázky populárních postaviček. Nenávidím všechno, co ty umělé panenky s vytrhaným obočím ztělesňují. Nenávidím pisklavě uječené hlasy těch malých kurviček zbohatlých mafiánů. Jsem z nich nervózní. Musím si lámat hlavu nad tím, co všechno v této zemi, kde hodnotu žen určuje velikost jejich zadku, zaoblenost ňader a útlost pasu, nefunguje. Nenávidím primitivy, kteří se vyspí se ženou a pak se s ní chlubí jako s trofejí nebo ji prostě vymění za jinou, aby si získali obdiv a uznání stejně

povedených kamarádíčků. A zrovna tak jako nenávidím mafiány, kteří už více než třicet let určují směřování této země, politiky, podnikatele, vyděrače — a vlastně skoro všechny, kteří mají moc —, nenávidím i bogotské paničky, mezi které patřím, ale od kterých se tolik toužím odlišit.

Nenávidím jejich zvyk říkat indiáni těm Kolumbijcům, kteří podle nich patří do nejnižší kasty, i to, jak důkladně rozlišují mezi tykáním a vykáním, přičemž vykání si ponechávají výhradně pro lidi, od nichž si udržují odstup. Protiví se mi ponížená úslužnost číšníků, kteří jsou samé *Jak je ctěná líbost, Co si račte přát* a *Služebníček*. Nenávidím spoustu věcí, které mi připadají nespravedlivé, hloupé a kruté. Nenávidím je víc, než nenávidím sama sebe za to, že jsem jejich součástí.

Můj příběh je úplně obyčejný, nebudu proto zabíhat do podrobností. Možná stojí za zmínku, že můj otec je francouzský přistěhovalec, který do této země přišel, aby tu vybudoval těžební společnost. Já a můj bratr jsme se narodili tady, v Kolumbii. Vyrostali jsme jako cizinci, izolovaní a v jakési bublině, stejně jako mnoho dalších příslušníků tehdejší elity. Čas jsme trávili v našem apartmá na severu Bogoty nebo ve Starém Městě v Kartageně. V létě jsme někdy jezdili do Paříže, občas jsme také zavítali na ostrovy Islas del Rosario. Můj život se příliš nelišil

od života vyšší střední třídy někde ve Francii, Itálii nebo ve Španělsku. Už jako malá holčička jsem se naučila jíst čerstvé ústřice i správně uchopit mořského ježka. V jedenadvaceti letech jsem dokázala bezpečně rozeznat vína z Bordeaux a Burgundska. Hrála jsem na piano a francouzsky jsem mluvila bez přízvuku. Historii starého kontinentu jsem ovládala stejně dokonale, jako jsem neznala tu vlastní.

Co si pamatuju, tak jsme se vždycky obávali o svou bezpečnost. Jsem blondýnka, měřím sto sedmdesát pět centimetrů a mám modré oči. Když dnes potkáte na ulici modrookou blondýnu, už vás to tolik nepřekvapí. Ale za mých mladých let to tak nebylo. Být blondýnou v Kolumbii, to bylo jako vyhrát v loterii. Můj vzhled mi zajistil náklonnost jeptišek v církevní škole i přízeň spolužaček. Všude jsem budila pozornost, což v mém otci vyvolávalo téměř paranoidní strach z možného únosu, ke kterému v naší rodině naštěstí nikdy nedošlo. Život v blahobytu a anglosaské rysy také přispěly k tomu, že jsem se cítila osaměle. Poslední dobou se však čím dál víc přikláním k myšlence, že jsem si to jenom namlouvala, abych zakryla, že jsem se cizinkou ve vlastní zemi cítila ze své vůle. Ať jsem byla kdekoliv, nikde jsem si nepřipadala doma.

Ve svém věku už si snad můžu dovolit trochu melancholie. Minulý měsíc mi bylo padesát devět. Mnohem víc než okolním děním se zaobírám minulostí

nebo svým nitrem, zčásti proto, že to, co se děje všude kolem, se mi nelíbí a vlastně mě to ani nezajímá. Předpokládám, že moje neuróza má co do činění se zkaženým světem, ale těžko s tím můžu něco udělat. Jak kdysi řekl básník Octavio Paz, vždycky jde o úhel pohledu. Tohle je můj úhel pohledu a jiný neznám. Jsem smířená se svým původem i se vším, co nenávidím. Možná že právě takhle se projevuje zralost.

Když jsem opouštěla Kolumbii, matky ještě dbaly na to, aby jejich dcery cudně schovávaly kolínka pod sukni. Dnes už nikdo neponechá představitosti ani špetku prostoru. To byla jedna z věcí, které mě hned po návratu z Francie šokovaly. Měla jsem dojem, že mě všudypřítomná odhalená ženská ňadra pronásledují na každém kroku. Ať je to jak chce, v Kolumbii jsem se nikdy necítila jako doma a ve Francii jsem pořád byla jen cizinka.

Dlouhé roky se mi tam však žilo dobře, vdala jsem se, narodila se mi dcera, věnovala jsem se svému oboru. Francie pro mě nebyla obyčejná studijní cesta. Byl to útek. Roky rychle ubíhaly a moje vzpomínky se postupně proměňovaly. Jednoho dne jsem si uvědomila, že nadešel čas k návratu. Byla jsem rozvedená a na krku jsem měla pět křížků. Má dvaadvacetiletá dcera Aline studovala na Sorbonně, a tak mi nezbylo nic jiného, než se vydat na cestu sama. Svůj dosavadní život jsem zabalila do tří kufrů a odjela jsem.

Aline mluví španělsky s přízvukem a s chybami. Je krásná a štíhlá. Zatím ji více přitahují ženy než muži a není jasné, jestli to tak bude dočasně, nebo napořád. Popravdě řečeno mě to ani moc netrápí. Ačkoliv je mi jasné, že kdyby chudinka žila v téhle zemi, musela by čelit pokrytcům, dost možná i veřejnému opovržení. Ale k určitým změnám tady došlo. V ulicích je více cizinců než dřív a lidé začínají uvažovat jinak. I tak se cítím dost sama, přestože mám kamarádku Lucíu Estradovou, se kterou jsem se po více než dvaceti letech zase začala přátelit. Vlastně ani nikoho nepotřebuju.

„Kolumbie je vášeň,“ hlásal poutač, který mě přivítal na letišti. Druhého dne noviny psaly o masakru na jihu země, který si vyžádal patnáct obětí. Je to vášeň, která mě nutí horlivě nenávidět. Nenávidět dámičky jako jsou paní Urrutiová, Pombová a MacAllisterová, které mě zvou na čaj nebo k modlitbám za některou z nemocných kamarádek či za jedenáct dětí, které přišly o život při nedávných sesuvech pudy v jižní chudinské části města, kam v životě nevšly. Stejně tak nenávidím vrátné, kteří si vychutnávají ten pocit moci, když vás nenechají vstoupit do domu, eskortu, která schválně vráží do ostatních aut, žebráky, kteří vám vyrvou boční zrcátko, zatímco stojíte na červené. Pouze když pracuju, vypluje na povrch i mé soucitnější já, které ještě nezaplavila hořkost.

Na začátku roku 2013 jsem sehnala byt na dobré adrese, na třiadvadesáté třídě, blízko parku Chicó. Po návratu do země jsem oprášila staré akcie a mohla jsem si koupit nejen apartmá, ale i pozemek v Guascá, mezi horami, kde mám v plánu nechat si postavit domek. V apartmá jsem si vyhradila místo pro ordinaci a díky všem mým akreditacím začali brzy přicházet první klienti. Musím přiznat, že většina z nich mě nudí. Jejich strachy jsou dokonale předvídatelné, stejně jako jejich komplexy. Jiné rozptýlení mi ale chybělo, a tak jsem se plně věnovala práci. Kulturní nabídka ve městě je naštěstí poměrně bohatá a občas mě přiměje zajít si na koncert nebo na výstavu, na což jsem si ponechala dvě volná odpoledne v týdnu. Koneckonců psychoanalytik si vydělá víc než dost, a vezmu-li v úvahu svůj věk i finanční situaci, ani tolik pracovat nepotřebuju.

Postupem času jsem volná odpoledne začala využívat k procházkám. Je nemožné dostat se do centra, aniž by člověk strávil dvě hodiny v zácpě, a tak jsem se rozhodla pohybovat se jen ve čtvrti, kde bydlím, a to výhradně pěšky. Na jednom z výletů po okolí jsem objevila několik nových knihkupectví, úžasnou cukrárnu a dva butiky s oblečením. Ale neměla jsem chuť si něco zkoušet. Poslední dobou své tělo skoro nepoznávám. V zrcadle mě často překvapí moje tvář, moje nohy, podobné prazvláštní, vybledlé a zapomenuté mapě.

Jednou na procházce po čtvrti jsem si v cukrárně Michel na dva a osmdesáté třídě dala čokoládový dortík a kapučíno. Měla jsem kvůli tomu výčitky, a tak jsem se rozhodla dojít až k patnácté ulici a odtud se vrátit domů. Bylo slunečné květnové odpoledne a už jsem ušla několik bloků, když jsem se zastavila u bílé budovy s prosklenými dveřmi. Nápis vyvedený stříbrným písmem hlásal: Dům krásy. Ze zvědavosti jsem vešla dovnitř. Myslím, že mě zaujal právě ten název: Dům krásy. V přízemí byla vystavena spousta šíleně drahých přípravků. Byly tam krémy proti vráskám, na hydrataci pleti, zeštíhlující, proti striím a celulitidě. A pak jsem ji najednou spatřila. Měla na sobě bleďmodrou uniformu, na nohou bílé tenisky a vlasy stažené do ohonu. Dlouhé prameny temně černých vlasů jí padaly na záda. Nebylo důležité, že se jí ve tváři zračila únava a pod očima měla kruhy. Její krása byla ohromující a výjimečná. Ta dívka byla plná života. Měla v sobě cosi divokého, až surového, což však, dá-li se to tak říct, činilo její krásu skutečnou. Dodnes nevím, jestli to bylo zásluhou kázně a dokonalé péče, nebo to byl prostě dar. Ale to se asi nikdy nedozvím. Karen je jedna velká záhada. Tím spíš ve městě, jako je Bogota, kde jsou všichni tak snadno čitelní. Stačí se podívat na to, co má kdo na sobě, jak mluví nebo kde bydlí, a hned víte, jak se zachová a kam ho zařadit. Zaujala mě Karenina

štíhlá postava a také klid, který se jí zračil ve tváři. Vsadila bych se, že pro to nedělá vůbec nic. Kdybych se na ni měla podívat a popsat ji jednou jedinou větou, řekla bych, že jí z duše vyzařuje klid.

A pak ke mně Karen přišla, možná proto, že jsem tam stála a hleděla na ni jako na přízrak, a zeptala se: „Můžu vám nějak pomoci?“

Měla upřímný a nenucený úsměv, jako by se prostě těšila z toho, že je na světě. Překvapilo mě, že její krásu jako by nikdo nevnímal. Dívat se na Karen, to bylo jako spatřit růži mezi trnám. Ženy kolem ní nosily vysoké podpatky a falešně se usmívaly. Kupříkladu dívka na recepci vypadala jako šašek. Používala výraznou tvářenku a rudou rtěnku. Karenina krása však byla čistá a ona sama jako jediná do Domu krásy opravdu zapadala.

„Ano, díky. Potřebovala bych depilaci,“ odpověděla jsem, jako kdybych se snad odjakživa nedepilovala sama.

„Zrovna máme volno, chtěla byste se do toho pustit hned?“

„Ano, to by se mi hodilo,“ odpověděla jsem jako hypnotizovaná.

„Promiňte, mohla bych se zeptat na vaše jméno?“

„Claire, Claire Dalvardová,“ odpověděla jsem.

„Pojďte prosím se mnou, paní Dalvardová,“ dodala Karen. A tak jsem šla.

Kapitola 2

„Černošky a mulatky si kudrnaté vlasy narovnáva-
jí už od malička. Používají k tomu žehličku na vlasy,
fén, speciální krém nebo vlasovou masku. Taky po-
lykají všelijaké pilulky. Vlasy si rovnají i zastudena,
jen pomocí hřebenu, sponek a gumiček do vlasů. Na
noc si dávají na vlasy šátek. Rovné vlasy jsou stejně
důležité jako podprsenka. Je to neodmyslitelná sou-
část ženství. Mít dokonale rovné vlasy znamená se-
brat odvahu, obrnit se trpělivostí a být ochotná sná-
šet nepohodlí. Je to časově náročné a mnohdy i dost
drahé, ale s tím se nedá nic dělat,“ říká Karen svým
zvonivým hlasem.

„A co malé holčičky, ty taky musí tohle všechno
vydržet?“

„Úplně malinké ne, ale slečinky okolo osmi nebo
devíti let, ty už ano. Všechny musí mít pěkně rov-
né vlásky,“ vypráví Karen, zatímco mi sundává gázu.

Karen mi vyprávěla, že když sem přijela, město
se jí líbilo. Ano, musím jí dát za pravdu. Spouště lidí
se zdá skutečně krásné. Vyzařuje z něj nostalgická
atmosféra, která však občas v neděli, když se město

probudí do radostného, sluncem prozářeného rána, nečekaně zmizí.

Karen nechala svého čtyřletého chlapečka u matky v Kartageně a odjela do Bogoty. Jedna její kolegyně si otevřela salon krásy ve čtvrti Quirigua a nabídla jí práci. Karen mamince slíbila, že jí bude na Emiliana každý měsíc posílat peníze, což také skutečně dělala. Karenina matka Yolanda bydlí spolu s nemocným strýcem Juanem v domě ve čtvrti San Isidro. Juan je starý mládenec. Oba dva přežívají hlavně díky důchodu, který strýci náleží za třicet let práce na poště, a také díky penězům, které jim posílá Karen.

Karen vyrostla za zvuků karibských folklorních rytmů – vallenata, bachaty a později i champety. Její matka byla sotva o šestnáct let starší než ona sama. Kdysi vyhrála soutěž o královnu krásy místní čtvrti a myslela si, že tím dá sbohem chudobě, jenomže nakonec otěhotněla s jedním blondákem, který skoro neuměl španělsky. Měla za to, že je námořník. Z toho utajeného milostného vzplanutí se narodila krásná mulatka, která se svou matkou sdílela nejen příjemní, ale také život v nedostatku.

Yolanda Valdésová prodávala na ulici losy a smaženou zeleninu s masem, pracovala jako posluhovačka v domácnosti i číšnice v baru ve středu města. Nakonec zůstala doma, starala se o svého vnuka, útrpně snášela artritidu a lamentovala nad tím, že namísto

chlapce porodila dceru. Bylo jí teprve čtyřicet, ale vypadala málem jako stařena.

Doña Yolanda při svých milostných avantýrách ještě dvakrát otěhotněla. V obou případech čekala chlapce. Naneštěstí se jeden z nich narodil mrtvý a druhý zemřel jen několik málo dní po porodu. Yolanda Valdésová říkala, že ženy v její rodině jsou prokleté. Jako by na nich ulpíval nějaký zvláštní druh kletby, která je uvrhne do samoty, když to nejméně čekají. Jako by snad opuštěnost byla jejich nevyhnutelným osudem.

Karen vzpomíná na nedělní mše v sedm hodin ráno i na zpěv kanárek, který ji probouzel ze spaní. Vybavuje si ještě nedovařenou polévku z rybích hlav, jejich hladkou kůži i mdlý, bíle svítící pohled, který se objevil, když je matka nechala ve vodě příliš dlouho. Postupem času se pro mě rituál, při kterém jsme se s Karen zavíraly v masážní kabině v Domě krásy, její kartagenský přízvuk i pevný a jemný dotek jejích rukou staly potřebou stejně naléhavou jako utišení hladu. Byly jsme samy, obklopeny jen Kareniným mládím.

Od chvíle, kdy jsem ji poprvé spatřila, jsem toužila poznat ji blíže. Opatrně jsem jí kladla otázky, zatímco mi bříšky prstů přejížděla po zádech. Tak jsem se dozvěděla, že Karen přijela do Bogoty během léta, v lednu roku 2013. Zpočátku se usadila v ulici Suba

ve čtvrti Corinto, kde jedna rodina pronajímala malý byt s koupelnou a kuchyní, a to za tři sta tisíc pesos včetně služeb. Karen pracovala za minimální mzdu. Na konci měsíce jí nezbyvalo jediné peso navíc, takže ani nemohla posílat peníze domů. Ta čtvrt' byla navíc nebezpečná a Karen žila ve strachu. Toho rána, kdy nějaký opilec střílel na lidi, kteří zrovna na veřejném prostranství něco oslavovali, se Karen rozhodla najít si jiné bydlení.

Odstěhovala se na jih města, do čtvrti Santa Lucía, blízko třídy Caracas. Což znamenalo, že do práce musela dojíždět přes celé město.

Když jí jedna kolegyně řekla, že v luxusním estetickém centru na severu města hledají kosmetičku, Karen se podařilo domluvit si tam pohovor. Byl začátek dubna a město se utápělo v přívalech deště. Karen bydlela na nové adrese teprve několik týdnů a měla takové tušení, že déšť by s sebou mohl přinést lepší časy.

Dům krásy se nachází v lepší čtvrti zvané Zona Rosa. Bílá budova už zvenčí navozuje pocit čistoty a elegance. Snoubí v sobě neposkvrněnost zubní kliniky s atmosférou luxusního módního butiků. Když projdete skleněnými dveřmi dovnitř, ocitnete se v království žen. Recepční sedící za pultíkem vás obdaří dokonalým úsměvem. V přízemí je prodejna, v níž několik pečlivě učesaných, nalíčených a usměvavých zaměstnankyň v uniformách nabízí